

วิเคราะห์แนวคิดปรัชญาการเมืองของ นิโคโล มาเคียเวลลี* ANALYSIS OF NICOLO MACHIAVELLI'S POLITICAL PHILOSOPHY

กษิต รัตน้อย, พระชาณรงค์ ประเสริฐศรี

Kasidit Rodnoi, Phra Chanarong Prasertsri

นักวิชาการอิสระ

Independent Scholar

Corresponding Author E-mail: Kdrn999@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการนำเสนอการวิเคราะห์แนวคิดปรัชญาทางการเมืองของ มาเคียเวลลี : Niccolo Machiavelli เป็นการวิเคราะห์มุมมองและแนวคิดของนักปรัชญาทางการเมืองในเชิงวิชาการ ซึ่ง มาเคียเวลลีมองว่าธรรมชาติของมนุษย์นั้นเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว โกหก หลอกลวง ทะเยอทะยาน เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาขึ้นอยู่กับอำนาจและผลประโยชน์ของตนเองเป็นสำคัญ การที่เจ้าจะปกครองประชาชนได้ต้องใช้อำนาจในการปกครอง มาเคียเวลลีจึงยกย่องการปกครองแบบราชาธิปไตย อันมีการสืบทอดอำนาจและตำแหน่งทางสายเลือดไม่ใช้การแต่งตั้งหรือการเลือกตั้ง เจ้าผู้ปกครองจะต้องใช้อำนาจทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองรัฐ และในขณะเดียวกันเจ้าผู้ปกครองก็ต้องไม่เป็นที่รักและเปี่ยมล้นด้วยความเมตตา เจ้าผู้ปกครองจึงควรจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับความเกรงกลัวและเป็นที่รักจากการทำตัวให้ดูเป็นคนดีมีศีลธรรมมากกว่าที่จะเป็นคนดีจริง ๆ จากปรากฏการณ์ทางการเมืองของสังคมไทย กลุ่มอนุรักษนิยมได้ประยุกต์ใช้แนวคิดของมาเคียเวลลี เพื่อรักษาอำนาจและผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้องไว้ มีความพยายามที่จะแยกการเมืองออกจากศีลธรรม มีกลยุทธ์ทำให้ฝ่ายตรงข้ามกลัวด้วยการบังคับใช้กฎหมายใช้อำนาจรัฐและองค์กรอิสระเป็นเครื่องมือในการทำลายล้างและมีเป้าหมาย เป็นสำคัญ โดยไม่สนใจว่าการได้มาซึ่งอำนาจนั้นจะได้มาด้วยวิธีการใดก็ตาม เพื่อการรักษาอำนาจหรือการสืบทอดอำนาจ มีความพยายามสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองที่สนับสนุนระบอบการปกครองที่ตนเองต้องการ เพื่อให้ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศยอมรับระบอบการปกครองประชาธิปไตยแบบไทยๆ อันเป็นการสร้างความชอบธรรมให้กับกลุ่มชนชั้นนำทางการเมืองที่กำลังเป็นอยู่ตามวิถีทางประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ในปัจจุบัน

คำสำคัญ: วิเคราะห์; ปรัชญาการเมือง; มาเคียเวลลี

Abstract

The objective of this article was to present an analysis of Machiavelli's political philosophy: Niccolo Machiavelli, an academic analysis of the views and ideas of political philosophers. Machiavelli viewed that human nature is full of selfishness, lies, deceit, ambitions, change, depending on the power and one own's interests. To rule people, one must have to use the power to rule. Machiavelli thus praised the monarchy who had inherited power and position by blood, not by appointment or election. Rulers must use all means to gain power to govern the state. At the same time the ruler must not be loving and overflowing with kindness. Rulers are supposed to be feared and loved for appearing to be good and moral rather than being really good. From the political phenomenon of Thai society, the conservatives have applied Machiavelli's ideas to maintain the power and interests of oneself and their friends. There was an attempt to separate politics from morality. There is a strategy to scare the opponents by using law enforcement to use government and non-governmental organizations as tools of destruction and objectives, irrespective of how power is gained. For the maintenance of power or the succession of power, Efforts were being made to create a political culture that supported the regime they want. For the majority of the country's people to accept the Thai-style democratic regime. This created legitimacy for the political elite who are living in the way of Thai democracy today, which the concept of Machiavelli, the author hopes, may be useful for readers applying to management in the organization or studying and analyzing political developments in the future.

Keywords: Analysis; Political Philosophy; Machiavelli

บทนำ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอการวิเคราะห์แนวคิดปรัชญาทางการเมืองของมาเคียเวลลี : Niccolo Machiavelli ซึ่งนักปรัชญาเมธีฝ่ายซ้ายหรือฝ่ายความคิดเชิงวิพากษ์หลายคน ได้ยกย่องให้ มาเคียเวลลีเป็นต้นกำเนิดของแนวความคิดแบบปฏิวัติ โดยนำผลงานของเขาในส่วนที่ว่าด้วยความขัดแย้งระหว่างขุนนางและสามัญชนมาตีความ เริ่มตั้งแต่ Gramsci ต่อเนื่องมาที่ Althusser จนถึงปัจจุบัน ก็เช่น Negri, Laclau, Mouffe นิก

โกเลาะ ดี แบร์นาโด เดย์ มาเคียเวลลี (อิตาลี: Niccolò di Bernardo dei Machiavelli) เป็นนักปรัชญา นักเขียน และนักรัฐศาสตร์ชาวฟลอเรนซ์ นับเป็นหนึ่งในบิดาแห่งรัฐศาสตร์ยุคใหม่ มีชีวิตอยู่ในยุคเรอเนซองส์ ซึ่งเขาเป็นนักวิชาการ นักปรัชญาการเมือง นักดนตรี กวี นักเขียน บทละคร แต่ที่สำคัญคือเขาเป็นอาสาสมัครสาธารณะกิจแห่งสาธารณรัฐฟลอเรนไทน์ เดือนมิถุนายน ค.ศ.1498 หลังจากที่ จิโรลาโม ซาโวนาโรลา ถูกไล่ออกและประหารชีวิต สภาใหญ่ได้เลือกให้มาเคียเวลลีเป็นเลขานุการสถานทูตที่สองของสาธารณรัฐฟลอเรนซ์ (second Chancery of the Republic of Florence) (Michael, 2007) ได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งรัฐศาสตร์สมัยใหม่ มาเคียเวลลี ถือได้ว่าเป็นบุคคลตัวอย่างของยุคเรอเนซองส์เช่นเดียวกับลีโอนาร์โด ดา วินชี เขามีชื่อเสียงจากงานเขียนเรื่องสันการเมืองเรื่องเจ้าผู้ปกครอง (The Prince) ซึ่งเล่าถึงทฤษฎีทางการเมืองแบบที่เป็นจริง แต่งานเขียนของมาเคียเวลลีไม่ได้รับการตีพิมพ์จนกระทั่งหลังจากเขาเสียชีวิตแล้ว โดยส่วนมากเขาจะส่งกันอ่านเฉพาะในกลุ่มเพื่อนฝูงเท่านั้น ซึ่งเป็นแรงผลักดันทำให้เกิดระบบการเมืองแบบรัฐชาติ งานเขียนเพียงชิ้นเดียวที่ได้รับตีพิมพ์ในระหว่างที่เขามีชีวิตอยู่ คือ The Art of War นามสกุลของเขาได้กลายเป็นคำศัพท์ในทางการเมืองว่า “มาเคียเวลลี” คือผู้ที่มีปฏิภาณเฉียบแหลม และ “มาเคียเวลเลียน” คือ ผู้ที่มีการใช้เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายในทางการเมือง

มาเคียเวลลี อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นศาสดาของนักการเมืองทั้งหลายในโลกนี้ (อรรถสิทธิ์ เมืองอินทร์, 2559) ซึ่งบรรดานักทฤษฎีหรือนักปรัชญาทางการเมืองที่นักรัฐศาสตร์ในยุคใหม่ควรจะต้องศึกษาแนวคิดทางการเมือง มาเคียเวลลีเป็นสามัญชนแห่งฟลอเรนซ์ ซึ่งภายหลังได้มีโอกาสขึ้นเป็นนักการทูต เขาคือผู้เขียนหนังสือ “เจ้าชายผู้ปกครอง” หรือ The Prince เล่มที่เคยถูกศาสนาจักรขึ้นบัญชีดำ แต่ยังทรงอิทธิพลมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งครั้งหนึ่งมาเคียเวลลีที่รับใช้ฟลอเรนซ์ ถูกจับเข้าคุกและถูกทรมานจากข้อหาวางแผนโค่นล้มตระกูลเมดิชี หลังจากครอบครัวเมดิชีกลับมาครองอำนาจอีกครั้ง แล้วโชคชะตาของเขาก็เล่นกลประการใดไม่ทราบจึงทำให้นักทฤษฎีทางการเมืองผู้เป็นสัญลักษณ์แห่งเล่ห์เหลี่ยมรอดชีวิตมาได้มาเคียเวลลีเป็นเจ้าของแนวความคิดที่ว่า “การเป็นผู้นำในลักษณะนำหัวเกรงดีกว่า ผู้นำซึ่งเป็นที่คนรักใคร่” แม้แต่การที่จะตัดสินใจกำจัดศัตรูทางการเมืองด้วยความรุนแรง อย่างการลงมือสังหารนั้น มาเคียเวลลีมองว่าเป็นเรื่องจำเป็นหากจะนำมาซึ่งผลลัพธ์ตามความต้องการและมีเหตุผลที่เพียงพอ จากประวัติศาสตร์การเมือง ที่ผ่านมานักการเมืองหรือนักปกครองหลายๆประเทศ อาทิเช่น มุสโสลินี ฮิตเลอร์ สตาลิน เหมาเจ๋อตง เลนิน หรือรัฐบุรุษเช่น เซอร์คิลล์ แท้ซเซอร์ หรือประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา เช่น รูสเวลต์ จอนไปอิงเจอร์จัดบิลยูบุช โอบามา ทรัมป์ คลินตัน เอลต์ซิน ปูติน จนไปถึงนักการเมืองของประเทศโลกที่ 3 อย่าง ตันฉ่วย ชูฮาร์โต ทักษิณ หรือแม้กระทั่งพลเอกประยุทธ์ ฯลฯ นักปกครองเหล่านี้ล้วนแต่ดำเนินกิจกรรมทางการเมือง คล้ายแนวคิดทฤษฎี

และปรัชญาทางการเมืองของมาเคียเวลลีทั้งนั้น ซึ่งอาจจะโดยบังเอิญหรือเพราะจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีแล้วนำมาปรับใช้ก็ไม่อาจจะทราบได้ เนื่องจากแนวคิดหรือวิถีคิดของนักการเมืองแต่ละคนไม่เหมือนกัน ซึ่งจะต้องปรับกลยุทธ์ไปตามบริบทของสังคมสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ของแต่ละประเทศ มีทั้งสำเร็จบ้างไม่สำเร็จบ้างก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา ด้วยแนวคิดเหล่านี้จึงไม่น่าแปลกใจเลยคำว่า “มาเคียเวลเลียน” (Machiavellian) ที่ส่วนหนึ่งของนามสกุล จึงกลายเป็นคำศัพท์ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในยุคหลัง หากจะบอกว่าใครสักคนเป็น “มาเคียเวลเลียน” ก็อาจจะหมายความว่าท่านมีแนวโน้มที่กำลั่ง ทรนกล้วนนามว่าเป็นคนที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเจ้าเล่ห์เพทุบาย เหลี่ยมจัดรอบจัดด้วยกลอุบาย ชอบการวางแผนและใช้ผู้อื่นเป็นเครื่องมือ ซึ่งแนวคิดของมาเคียเวลลีนี้ผู้เขียนหวังว่าอาจจะมียุทธศาสตร์สำหรับผู้่านในการนำไปประยุกต์ใช้ในการบริหารงานในองค์กรหรือศึกษาวิเคราะห์พัฒนาการทางการเมืองต่อไป

ภูมิหลังของ Niccolo Machiavelli

ภูมิหลังของ มาเคียเวลลี เกิดเมื่อ 3 พฤษภาคม ค.ศ.1469 ที่เมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี บิดาของมาเคียเวลลี คือ แบร์นาร์โด มาเคียเวลลี มีอาชีพเป็นทนายความและสนใจการศึกษาด้านมนุษยศาสตร์ ส่วนมารดาคือ บาร์โโรโลเนีย เปลลี ว่ากันว่าเป็นกวีทางศาสนา มาเคียเวลลีเริ่มเรียนหนังสือเมื่ออายุ 7 ปี โดยศึกษาเกี่ยวกับภาษาลาตินเป็นพื้นฐาน เมื่ออายุได้ 12 ปี ได้ศึกษากับอาจารย์ที่มีชื่อเสียงคือ เปาโล ดารอนิโญนี (Pao Daroniglioni) และได้เข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยฟลอเรนซ์ ซึ่งได้พบอาจารย์ที่มีอิทธิพลต่อมาเคียเวลลีเป็นอย่างมาก นั่นก็คือ มาร์เซลโล อะเดรียนี (Marcello Adriani) ซึ่งเป็นอาจารย์ที่สอนวิชาคลาสสิกที่มหาวิทยาลัยฟลอเรนซ์ ต่อมาอาจารย์ท่านนี้ได้รับการแต่งตั้งเป็นเสนาบดีชั้นผู้ใหญ่ในเมือง ฟลอเรนซ์ (ค่านวล คำมณี, 2547) มาเคียเวลลีเริ่มรับราชการครั้งแรกในช่วงเดือน มิถุนายน ค.ศ.1498 ในตำแหน่งเลขานุการฝ่ายการทูตแห่งมหาชนรัฐฟลอเรนซ์ ขณะนั้น มาเคียเวลลีอายุได้ 19 ปี และได้ดำรงตำแหน่งนี้เป็นระยะเวลา 14 ปี (ธีระวิทย์, 2523) ซึ่งทำให้มาเคียเวลลีได้เดินทางไปสังเกตการณ์ทางการทูตทั้งภายในและภายนอกประเทศอิตาลี โต มาเคียเวลลีได้มีโอกาสพบกับบุคคลสำคัญที่มีอิทธิพลทางการเมืองหลายท่านทำให้มีโอกาสได้พบกับ เซซारे บอร์เจีย (Cesare Borgia) ในปี ค.ศ. 1502 ผู้นำทัพเข้ายึดดินแดนของสันตะปาปาอย่างไม่เกรงกลัวต่ออำนาจใดๆทั้งสิ้น ทำให้มาเคียเวลลีประทับใจท่านเซซारे บอร์เจีย เป็นอย่างมากซึ่งเป็นหนึ่งในแรงบันดาลใจที่สำคัญในการเขียน The Prince หรือ เจ้าผู้ปกครอง นอกจากนั้นยังได้พบกับสันตะปาปาจูเลียสที่ 2 เมื่อปี ค.ศ.1506 และจักรพรรดิแมกซิมิเลียน เมื่อ ค.ศ.1507 (สมบัติ จันทรวงศ์, 2551)

ภาพที่ 1 Niccolo Machiavelli

มาเคียเวลลีได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเลขานุการของคณะกรรมการทั้งเก้าของกองทหารแห่งชาติ ในปี ค.ศ.1506 สามารถจัดตั้งกองทหารดังกล่าวสำเร็จในปี ค.ศ.1509 เหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้มาเคียเวลลี มีอิทธิพลและสามารถทำให้ประชาชนในเมืองฟลอเรนซ์ยอมรับในตัวมาเคียเวลลีมากยิ่งขึ้น ในปี ค.ศ.1510 เกิดการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ทางการเมืองทำให้เมืองฟลอเรนซ์ กลับไปอยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลเมดิชีอีกครั้ง (ซึ่งตระกูลเมดิชีเคยมีอำนาจในเมืองฟลอเรนซ์มาตั้งแต่ปี ค.ศ.1432) มาเคียเวลลีถูกปลดออกจากตำแหน่งเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน ค.ศ.1512 ขณะนั้น มาเคียเวลลี อายุ 43 ปี แต่ความโชคร้ายไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้นเพราะต่อมาในเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 1513 มาเคียเวลลีถูกกล่าวหาว่ามีส่วนร่วมในการโค่นล้มอำนาจของตระกูลเมดิชีที่ถูกจับได้ ทำให้ถูกจับกุมและโดนทรมาน แต่เพราะ มาเคียเวลลีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาจึงได้รับอิสรภาพเมื่อวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ.1513 ตามประกาศนิตโฆกรรม หลังจากนั้น มาเคียเวลลีได้ย้ายไปอยู่ชนบทพร้อมภรรยาและบุตรอีก 6 คน ที่ซานอันเดรีย (San Andrea) ในแปรักุซซينا ห่างไปทางตอนใต้ของเมืองฟลอเรนซ์ 7 ไมล์ และได้อุทิศตัวเองเพื่อการศึกษาและการเขียนตำราทางการเมือง ซึ่งผลงานเหล่านั้นได้สร้างชื่อเสียงให้มาเคียเวลลีไม่ว่าจะเป็นบทความวิชาการ ร้อยแก้วร้อยกรอง หรือบทละครต่างๆ เช่น เจ้าผู้ปกครอง (The Prince) จนเมื่อปี ค.ศ.1520 มาเคียเวลลีได้รับบัญชาจากคาร์ดินัล จูลิโอ เด เมดิชี ให้เขียนประวัติของนครฟลอเรนซ์ (สมบัติ จันทรวงศ์, 2551) ในปี ค.ศ.1525 ได้กลับเข้ามาวงการของการเมืองอีกครั้งเป็นระยะเวลาสั้น ในปี ค.ศ.1526 ได้เป็นประธานคณะกรรมการส่วนท้องถิ่นและมาเคียเวลลีได้มีโอกาสดำเนินการปฏิรูปการทหารในฐานะกึ่งเจ้าหน้าที่ของสำนักสันตะปาปา ทำให้มาเคียเวลลีมีความหวังที่จะได้กลับมารับตำแหน่งในเมืองฟลอเรนซ์อีกครั้ง แต่ถูกกล่าวหาซึ่งทำให้เสียโอกาสที่จะเข้าไปรับราชการในตำแหน่ง

เลขานุการ มาเคียเวลลีถึงแก่กรรมด้วยวัย 58 ปี เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน ค.ศ.1527 และมีพิธีฝังศพเมื่อวันที่ 22 มิถุนายน ค.ศ.1527 ณ ซันตาโครเซ ฟลอเรนซ์ (สมบัติ จันทรวงศ์, 2551)

หนังสือที่สำคัญที่สุดของ มาเคียเวลลี : Niccolo Machiavelli คือ The Prince ซึ่งเป็นหนังสือ ที่เร่ร่อนเขียนเพราะต้องการจะไปนำเสนอให้กับกยูลิโนเดอเมดิชี แต่พระเจ้าองค์นี้ได้สิ้นชีวิตเสียก่อน ต่อมา โลเรนโซ เดอเมดิชี เจ้าคนใหม่จะได้อ่านหนังสือเล่มนี้ เขาต้องการเสนอแนะวิธีในการปกครองนครของเจ้า ซึ่งทำให้เขานั่นกลายเป็นบิดาแห่งบิดา รัฐศาสตร์ยุคใหม่ นั่นคือในยุคก่อนหน้านั้นแนวคิดทางการเมืองอิงอยู่กับยุคกลาง (Medieval Age) ซึ่งให้คุณค่าแก่เรื่องคุณธรรม ศีลธรรม และอำนาจของพระเจ้าเป็นเจ้า แต่ “เจ้าผู้ปกครอง” ของมาเคียเวลลี กลับเป็นการเน้นไปที่เรื่องของมนุษย์ล้วนๆ นั่นคือหนังสือเล่มนี้ถูกแปลเป็นภาษาไทยภายใต้ชื่อ “เจ้าผู้ปกครอง” (สมบัติ จันทรวงศ์, 2551)

แนวคิดปรัชญาทางการเมืองของมาเคียเวลลี : Niccolo Machiavelli

“มาเคียเวลลี” เป็นวลีอันมีความหมายนี้ ไม่ได้เป็นผู้มีภูมิหลังเป็นชนชั้นสูงแบบเต็มตัว (หากพิจารณาตามแนวคิดเรื่องชนชั้นสมัยใหม่) นิโคโล มาเคียเวลลี เกิดเมื่อค.ศ. 1469 เขาสืบเชื้อสายมาจากขุนนางในระบบศักดินาสวามิภักดิ์ ตระกูลของเขามีบทบาทในทางการเมืองการศาสนาตั้งแต่ศตวรรษที่ 13 แต่นักประวัติศาสตร์ก็มองว่า หากจะจัดสายตระกูลให้อยู่ในกลุ่มพ่อค้าที่มั่งคั่งเป็นชนชั้นสูงก็พอกล่าวได้เช่นเดียวกัน เนื่องจากตระกูลกลุ่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของชนชั้นปกครอง แต่ไม่เหมือน “ผู้มีอิทธิพล” ซึ่งถูกกีดกันไม่ให้รับตำแหน่งในรัฐบาล แบร์นาโด พ่อของมาเคียเวลลี เป็นปัญญาชน เป็นนักวิชาการและเชี่ยวชาญด้านกฎหมาย มีทรัพย์สินสมบัติและครอบครองบ้านซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มตึกที่ญาติในตระกูลจับจองกัน แม้จะมีทรัพย์สินสมบัติที่มีค่าเหนือกว่าทรัพย์สินในหมู่ชาวบ้านทั่วไปในเมือง แต่ความเป็นอยู่ของมาเคียเวลลีช่วงปลายศตวรรษที่ 15 ก็ไม่ได้ถึงกับสุขสบาย ไมล์ส เจ อังเกอร์ ผู้เขียนหนังสือ “มาเคียเวลลีเจ้าทฤษฎีการเมืองสมัยใหม่” นิยามวิถีชีวิตของแบร์นาโด และนิโคโล ว่า อยู่ในพื้นที่ชายขอบของความเคารพนบถ และมักถูกเยาะเย้ยว่าตระกูลของเขาอยู่ในช่วงขาลง ช่วงปลายศตวรรษที่ 15 ตระกูลที่มีอำนาจมากที่สุดคือตระกูลเมดิชี อันเป็นตระกูลที่มั่งคั่ง บ้านของตระกูลนี้มักมีลักษณะหรูหราอันเป็นลักษณะที่จงใจแสดงสถานะความร่ำรวย ขณะที่มาเคียเวลลีบรรยายสถานะของตระกูลของเขาว่า เงียบงัน ด้วยบริบทนี้เองอาจมีส่วนสำคัญทำให้เขาแหวกออกนอกกรอบดั้งเดิม และนำเสนอทางออกใหม่ เมืองฟลอเรนซ์ในสมัยนั้นเป็นสาธารณรัฐอิสระ ขนาดเล็ก ระบบปกครองของฟลอเรนซ์แตกต่างจากเมืองอื่น สาธารณรัฐฟลอเรนซ์มีประชากรไม่เกิน 50,000 คน มีการเลือกตั้ง แต่สิทธิเลือกตั้งถูกจำกัดเพียงพ่อค้าที่มีฐานะและช่างฝีมือทั่วไป

พลเมืองทั่วไป ถูกจำกัดบทบาททางการเมือง อย่างไรก็ตามสมัยนั้นถือว่าฟลอเรนซ์เป็นรัฐที่มีประชาธิปไตยที่ก้าวหน้าอันดับต้น ๆ ในยุโรปแล้ว ตระกูลเมดิชีพยายามรักษาสถานะความมั่งคั่งและความรุ่งเรืองของเมืองด้วยชิ้นงานศิลปะงานช่างการก่อสร้างตึกอาคารที่ใหญ่โต อันเป็นการแสดงรสนิยมและความมั่งคั่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ตระกูลเมดิชีใช้เป็นเครื่องมือในการจรรโลงความรู้สึกของคนในพื้นที่ไม่ให้ขัดข้องใจเพราะสภาพไม่มีสิทธิที่จะออกเสียงและวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล (อังกอร์ ไมล์ เจ, 2557)

ในวัยหนุ่ม มาเคียเวลลี ไม่ได้มีความสนใจกับสภาพการเมืองที่มีทรัพยากรจำกัด เขาใช้เงินกับการพนันและโสเภณี เวลากลางที่มีก็พูดคุยกับเพื่อนฝูงงานทางการเมืองชิ้นแรกที่เริ่มต้นคือการรายงานการเทศน์ปราศรัยของจิโรลาโม ซาโวโนโรลา พระนักเทศนาที่ขึ้นชื่อเรื่องบุญบารมี ว่ากันว่าคำเทศนาของซาโวโนโรลา สร้างทั้งแรงบันดาลใจให้ชาวเมืองและยังสร้างความปั่นป่วนให้ฟลอเรนซ์หลายปี มาเคียเวลลีได้รับคำขอจากริชชาร์โด เบคคี ทูตฟลอเรนซ์ประจำสันตะสำนักให้รายงานคำเทศนานี้ ช่วงฤดูร้อน ปี 1494 พระเจ้าชาร์ลส ที่ 8 แห่งฝรั่งเศสเข้ามารุกรานอิตาลี ผู้นำสาธารณรัฐฟลอเรนซ์ คือ ปิแยโร เด เมดิชี ยอมมอบป้อมปราการสำคัญและชุมชนหนึ่งในฟลอเรนซ์ ให้ฝรั่งเศสเพื่อแลกกับสัญญาว่าพระเจ้าชาร์ลสจะสนับสนุนตระกูลเมดิชี ให้ปกครองฟลอเรนซ์ต่อประชาชนฟลอเรนซ์ไม่พอใจอย่างมาก ตระกูลเมดิชีต้องหลบหนีออกจากเมืองโดยหอบสมบัติเท่าที่ขนได้ไปด้วย หลังจากนั้นมาเคียเวลลีเพิ่งได้รับตำแหน่งทำงานในฐานะข้าราชการพลเรือนในปี 1498 มาเคียเวลลี รับตำแหน่งรองมุขนิทรแห่งฟลอเรนซ์ ถือเป็นตำแหน่งสำคัญในสายงานข้าราชการพลเรือนของรัฐบาล และเป็นช่วงที่แนวคิดทางปรัชญาการเมืองของเขาก่อร่างขึ้น อย่างไรก็ตาม มาเคียเวลลีวิจารณ์สถานการณ์การเมืองหลังยุคปิแยโรว่ารัฐบาลใหม่มีข้อด้อยมากกว่าและอ่อนแอเกินที่จะปกครอง

ช่วงต้นศตวรรษที่ 16 มาเคียเวลลี ปฏิบัติงานในทางการทูตโดยระหว่างปี 1503-1506 มาเคียเวลลี มีบทบาทในการบริหารงานทางการเมืองของฟลอเรนซ์ เขาไม่ไว้วางใจกับระบบทหารรับจ้างและหันมาใช้ พลเรือนในกองทัพ นโยบายนี้ประสบความสำเร็จทำให้กองทัพพลเรือนเอาชนะเมืองศัตรูคู่อาฆาตอย่าง ปิซา ในปี 1509 ได้ อย่างไรก็ตาม ในปี 1512 ตระกูลเมดิชี ที่มีโป๊ปจูเลียสที่ 2หนุนหลังใช้กำลังทหารของสเปนเอาชนะฟลอเรนซ์ได้ หลังการกลับมามีอำนาจของตระกูลเมดิชี มาเคียเวลลี เป็นอีกหนึ่งรายที่ถูกกลุ่มเมดิชีกล่าวหาว่าสมคบคิดกันล้มพวกเมดิชีและยึดอำนาจรัฐบาล อย่างไรก็ตามนักประวัติศาสตร์ไม่พบหลักฐานหรือข้อพิสูจน์ที่มีน้ำหนักว่ามาเคียเวลลีรู้เห็นกับความเคลื่อนไหวและเมื่อพิจารณาแนวคิดทางการเมืองของมาเคียเวลลีแล้วยิ่งทำให้เห็นว่าเป็นไปไม่ได้ เขาไม่ใช่นักอุดมคติที่เอาตัวเข้าเสี่ยงในแผนการที่ รู้ดีว่าจะล้มเหลว เพื่อนร่วมงานของเขาถูกทรมานจนรับสารภาพ แต่มาเคียเวลลีถูกนำตัวไปขังที่คุก “เล สติงเค” ห้องขังของเขาอยู่ในสภาพ

นำहतู้ และถูกทรมานโดยให้ยืนบนแท่นมัดมือทั้งสองข้างไพล่หลัง มาเคียเวลลีถูกทรมานด้วยวิธีที่เรียกว่า “สตรูปาโด” โดยร้อยเชือกที่มัดมือกับเชือกที่ผูกผนัง เมื่อมัดแล้ว จะกระชากแท่นออกจากใต้เท้า น้ำหนักตัวของเขาจะทิ้งลงมา ขณะเดียวกันแขนทั้งสองข้างที่ถูกมัดจะกระตุกขึ้นไปด้านบน มาเคียเวลลีเส้นเอ็นขาดข้อต่อหลุดเคลื่อน เขาถูกทรมาน 6 ครั้งโดยที่ไม่ได้สารภาพอะไรเพราะเขาไม่มีอะไรให้สารภาพ มาเคียเวลลีเชื่อว่าแค่ถูกต้องสงสัยว่าทรยศก็หนักหนาเพียงพอให้โดนโทษประหารชีวิตได้แล้ว มาเคียเวลลีเล่าสภาพอันน่าสะพรึงในกลอนสั้นที่แสดงให้เห็นถึงความเด็ดเดี่ยว แถมยังเล่าอย่างติดตลกกว่า เสียงที่น่ารำคาญกว่าการกรีดร้องของเพื่อนร่วมห้องซึ่งคือเสียงท่งมนต์คาถาของพวกเคร่งศาสนา ความทุกข์ทรมานที่ได้รับไม่ได้สิ้นสุดลงด้วยบทวิหรือการเคลื่อนไหวหรือคำร้องของเพื่อนฝูง

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 1513 พระสันตะปาปาจูเลียส สิ้นพระชนม์จากการประชวรหนัก คาร์ดินัล ในตระกูลเมดิชีวัย 38 ปีได้รับเลือกตั้งและกลายเป็นพระสันตะปาปาเลโอที่ 10 เป็นครั้งแรกที่ชาวฟลอเรนซ์ขึ้นครองบัลลังก์ดำรงตำแหน่งผู้นำแห่งวาติกัน ซึ่งคนส่วนใหญ่คาดการณ์ว่า เมื่อคนจากตระกูลเมดิชีที่ทรงอำนาจ การดำรงตำแหน่งผู้นำแห่งวาติกันย่อมนำมาซึ่งยุคที่รุ่งเรืองสืบเนื่องจากชะตากรรมของสาธารณรัฐฟลอเรนซ์ ในสมัยนั้นมักขึ้นกับนโยบายและลักษณะท่าทีของพระสันตะปาปาผู้ครองบัลลังก์เซนต์ปีเตอร์ ตระกูลเมดิชียินดีปรีดาและปล่อยตัวนักโทษจำนวนมาก กลุ่มที่ได้รับการปล่อยตัวกลุ่มหนึ่งคือ ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ารู้เห็นกับแผนการล้มรัฐบาล ซึ่งหนึ่งในนั้นคือ อติตรองมุขมนตรีแห่งฟลอเรนซ์ มาเคียเวลลี ถูกปล่อยตัวเมื่อวันที่ 12 มีนาคม และกลับไปดื่มด่ำกับไรป์สุสต์ของตัวเองในซานตันเดรอา เขาถูกเนรเทศจากเมืองและตัดขาดจากการเมือง มาเคียเวลลีได้ใช้เวลาในพื้นที่ชนบทช่วงเย็นก็จินตนาการถึงบทสนทนากับนักคิดที่ยิ่งใหญ่ในอดีต และนักคิดเหล่านี้จะบอกว่าอะไรคือวิธีที่ดีที่สุดในการรักษาอำนาจผู้นำ ไนเจล วอร์เบอร์ตัน นักเขียนท่านหนึ่งสันนิษฐานว่า มาเคียเวลลีเขียน The Prince เพื่อให้ผู้มีอำนาจประทับใจ เป็นความพยายามให้กลับไปรับตำแหน่งที่ปรึกษาทางการเมืองเพื่อกลับไปฟลอเรนซ์ อย่างไรก็ตามแผนการไม่เป็นไปตามนั้น เขาหลงเอยที่การเป็นนักเขียนและมีผลงานหลายเล่ม (วอร์เบอร์ตัน ไนเจล, 2556)

หนังสือ The Prince ที่ตีพิมพ์เมื่อ 1532 เป็นที่โจษจันมาจนถึงปัจจุบัน เขามองว่าเจ้าชายผู้ปรึกษาจะต้องเรียนรู้ที่จะ “ไม่เป็นคนดี” โดยสิ่งสำคัญที่สุดคือการรักษาอำนาจไว้ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดก็ตาม หากสามารถรักษาอำนาจไว้ถือเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ นักการเมืองจำนวนไม่น้อยอ่านหนังสือเล่มนี้ แต่ก็มีไม่มากนักที่จะยอมรับว่าตนเองได้นำแนวคิดมาปฏิบัติ

แนวคิดหลักที่มาเคียเวลลีนำเสนออีกคือ “ผู้ปกครอง” ต้องมี “ความกล้าหาญ” เขาเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ครั้งหนึ่งมาจากโอกาส อีกครั้งหนึ่งมาจากทางเลือกของเราเอง โอกาสเป็นสิ่งที่พัฒนาได้เพื่อให้ประสบความสำเร็จ แต่ในขณะเดียวกันมาเคียเวลลีก็เชื่อเรื่องโชคว่ามีอิทธิพลสำคัญเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องรอโชคชะตาราวกับเป็นเหยื่อของมัน ผู้นำแบบที่มาเคียเวลลีประทับใจคือเซซาเร บอร์เจีย บุตรนอกสมรสของพระสันตะปาปาอเล็กซานเดอร์ที่ 6 นักประวัติศาสตร์บรรยายว่า เซซาเร ไม่รู้สึกยินดีในร้ายเมื่อต้องหลอกลวงศัตรูและสังหารเพื่อยึดครองดินแดนในอิตาลี มาเคียเวลลีมองว่าเขาทำทุกสิ่งถูกต้อง บอร์เจียค้นพบว่าครอบครัวออร์ซินีวางแผนโค่นล้มเขา บอร์เจียใช้วิธีหลอกลวงตระกูล ออร์ซินี ให้พวกเขาคิดว่าบอร์เจียไม่รู้แผนการนี้และออกอุบายนัดพบผู้นำครอบครัวและสังหารทุกคนที่มาถึง เหตุการณ์นี้หากเป็นในปัจจุบันคงต้องอธิบายว่า มาเคียเวลลี(กดถูกใจ)เห็นด้วยกับแผนการนี้แผนการเป็นสิ่งที่ “กล้าหาญ” อย่างน้อยก็ในมุมมองของมาเคียเวลลี แต่สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้หมายความว่ามาเคียเวลลีจะเห็นด้วยกับการฆ่าฟัน ประเด็นคือเขาเห็นด้วยกับวิธีการหากมันนำมาสู่ผลลัพธ์ที่เป็นเชิงบวก หากการกำจัดศัตรูช่วยป้องกันการนองเลือดได้ย่อมเป็นสิ่งที่เหมาะสม มาเคียเวลลีไม่เห็นด้วยกับการเข่นฆ่าที่ปราศจากเหตุผล นั้นย่อมเห็นว่าผู้นำที่ดีในมุมมองของมาเคียเวลลีคือผู้นำที่นำำเกรงมากกว่าผู้นำซึ่งเป็นที่รัก แนวคิดทำนองนี้ทำให้มาเคียเวลลีถูกเรียกเป็นสัญลักษณ์ของเล่ห์เหลี่ยมกลโกงและการใช้คนเป็นเครื่องมือ ในสมัยศตวรรษที่ 16 บรรยากาศของฟลอเรนซ์มีแต่การนองเลือด หากในบริบทปัจจุบันคงต้องบอกด้วยว่า การกระทำของผู้นำสมควรที่จะมีกรอบข้อจำกัดซึ่งในสมัยใหม่จะเรียกกันอย่างเป็นทางการว่า “กฎหมาย” มิเช่นนั้นก็จะมาลงเอยด้วยผู้นำที่คิดเรื่องการรักษาอำนาจในแบบเดียวกับบอร์เจีย อย่าง อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (อนุพงศ์ เจริญคุณ, 2554)

จากปรากฏการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นสามารถสรุปสาระสำคัญและแนวคิดปรัชญาทางการเมืองของ มาเคียเวลลี : Niccolo Machiavelli (Nelson, 2016) ได้ดังต่อไปนี้

1. แยกการเมืองออกจากศาสนา การเมืองและศาสนาเป็นคนละเรื่องกัน การเล่นเกมการเมือง ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงศีลธรรม จรรยาบรรณ ซึ่งไม่เคยมีใครเสนอแนวคิดแบบนี้มาก่อน ในขณะที่นักการเมืองสมัยเก่าบอกว่าผู้ปกครองควรมีคุณธรรม ศีลธรรม จริยธรรม และพระเจ้า

2. รัฐเป็นสิ่งที่สูงสุด ความต้องการของแต่ละคนที่เข้ามารวมตัวเป็นรัฐคือผลประโยชน์ รัฐจึงเป็นตัวแทนของบุคคลในการหาและรักษาผลประโยชน์ ดังนั้นการคงอยู่ของรัฐและเจตจำนงของรัฐจะต้องอยู่เหนือสิ่งอื่นใด แม้กระทั่งปัจเจกบุคคล

3. ต้องแยกตัวเองออกจากศีลธรรมจรรยา ดังนั้น จึงไม่อาจพูดได้ว่ารัฐทำผิดหรือทำถูก เช่นเดียวกับบุคคลที่เป็นตัวแทนของรัฐ จะไปวินิจฉัยว่าเขาทำผิดหรือถูกไม่ได้เช่นกัน เพราะผลประโยชน์ของรัฐย่อมเหนือความถูกต้องทั้งปวง

4. ผู้ครองนครหรือนักการเมืองเป็นนักฉวยโอกาสทุกคน แรงจูงใจที่ทำให้เกิดการเมือง ก็คือผลประโยชน์ ดังนั้นนักการเมืองหรือผู้ครองนครต้องกระทำการทุกอย่างเมื่อมีโอกาสเพื่อผลประโยชน์ของรัฐ

5. อย่างกล่าวจะต้องทำผิดบ้าง ผู้ปกครองที่ประสบความสำเร็จต้องทำผิดบ้าง และควรใช้ประโยชน์จากการทำผิดนั้นด้วย เพราะบางสิ่งบางอย่างที่คนภายนอกมองเห็นว่าดี แต่ในทางปฏิบัติกลับไม่ได้ผลตามที่เห็น ในขณะที่ของที่ดีไม่ได้ ก็อาจจะใช้การได้ ดังนั้น ผู้ปกครองไม่จำเป็นต้องเลือกแต่สิ่งที่ดีๆ แต่ควรดูว่าสิ่งๆ นั้นเมื่อนำไปปฏิบัติแล้วได้ประโยชน์หรือไม่ เพราะเมื่อจุดหมายปลายทางหรือผลที่ได้ มันได้ประโยชน์ จะถือว่าสิ่งๆ นั้นเป็นสิ่งที่ดี

6. ผู้ปกครองไม่จำเป็นต้องเป็นคนดี แต่ควรเสแสร้งแสดงให้คนอื่นคิดว่าเป็นคนดี ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพราะเป็นสิ่งสำคัญกว่าการเป็นคนดีเสียเองซึ่งไม่มีประโยชน์อะไร

7. ผู้ปกครองควรให้คนกลัวมากกว่าคนรัก เพราะความรักอาจกลายเป็นความเกลียดได้ แต่ความกลัวนั้นจะไม่รักและไม่เกลียด ผู้ปกครองจึงควรใช้อำนาจและความรุนแรงเพื่อให้ผู้อื่นกลัว

8. หลีกเลี่ยงการประจบสอพลอ เพราะการประจบสอพลอ คือความอ่อนแอ และทำให้ลุ่มหลง ไม่อาจมองเห็นความจริงได้ ผู้ปกครองจึงควรสนับสนุนการพูดความจริงและตั้งคนฉลาดเป็นที่ปรึกษา และรับประกันเสรีภาพของที่ปรึกษาที่จะพูดความจริงอย่างตรงไปตรงมา

9. ผู้มีอำนาจย่อมเป็นผู้ถูกเสมอ เพราะคนมีอำนาจจะทำอะไรก็ได้ โดยไม่มีใครกล้าว่าทำผิด จุดมุ่งหมายย่อมสำคัญกว่าวิธีการ จะทำอะไรก็ได้เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

10. ผู้มีอำนาจไม่ควรอยู่ที่ทางสายกลาง เมื่อจะทำอะไรก็ต้องทำให้เต็มที่และเปิดเผย มาเคียเวลลีกล่าวว่า เราไม่สามารถรับใช้พระเจ้าและซีซาร์ได้ในขณะเดียวกัน เหมือนกับที่เราไม่สามารถถือดาบกับคัมภีร์ไบเบิล ได้พร้อมๆ กัน

วิเคราะห์แนวคิดปรัชญาการเมืองของมาเคียเวลลี : Niccolo Machiavelli

มาเคียเวลลี มองว่าธรรมชาติของมนุษย์นั้นเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว โภก หลอกลวง ทะเยอทะยาน เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาขึ้นอยู่กับอำนาจและผลประโยชน์ของตนเอง เป็นสำคัญ การที่เจ้าจะปกครองประชาชนได้ก็ต้องใช้อำนาจในการปกครอง มาเคียเวลลีจึงยกย่องการปกครองแบบราชาธิปไตย อันมีการสืบทอดอำนาจและตำแหน่งทางสายเลือด

ไม่ใช่การแต่งตั้งหรือการเลือกตั้ง รัฐที่มีเอกภาพ เสถียรภาพและมีความมั่นคงนั้น เจ้าผู้ปกครองจะต้องใช้อำนาจทุกวิถีทางในการปกครองรัฐให้มีความสงบเรียบร้อย ถึงแม้ว่า จะต้องใช้วิธีการที่โหดร้ายเพียงใดก็ตาม นั้นย่อมหมายความว่าความรวมถึงเสถียรภาพทางอำนาจของเจ้าผู้ปกครองรัฐนั้นด้วย ซึ่งเจ้าผู้ปกครองต้องไม่เป็นที่เกลียดชังของประชาชนเพราะ อาจจะทำให้ตนเองต้องล่มสลาย และในขณะเดียวกันเจ้าผู้ปกครองก็ต้องไม่เป็นที่รักและเปี่ยมล้นด้วยความเมตตา เพราะความเมตตาจะเป็นปัจจัยที่นำซึ่งปัญหามากมายมาสู่เจ้าผู้ปกครองในภายหลังได้ ดังนั้นเจ้าผู้ปกครองจึงควรจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับความเกรงกลัวและเป็นที่รักจากการทำตัวให้ดูเป็นคนดี มีศีลธรรม มากกว่าที่จะเป็นคนที่จริงจังๆ เพราะสักวัน เขาอาจจะทำอะไรบางอย่างที่ตรงข้ามกับความเป็นคนดีของตนเอง แต่ท้ายที่สุดแล้วถ้าจะให้เลือก เจ้าผู้ปกครองควรที่จะถูกกลัว มากกว่าถูกรัก

จากแนวคิดของ มาเคียเวลลีนี้ได้กล่าวไว้ว่า อำนาจ (Power) ในทางการบริหาร คือ พลังที่จะขับเคลื่อนการทำงานและองค์การไปสู่ความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ เปรียบเสมือนรถยนต์ จะขับเคลื่อนได้ก็ต้องมีพลังเชื้อเพลิงหรือพลังอื่นที่จะทำให้สามารถขับเคลื่อนรถไปตามทิศทางที่ต้องการได้ การบริหารงานจำเป็นต้องมีอำนาจ แต่อำนาจนั้น อาจมีวิธีการดำเนินการที่อาจจะสอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับหลักศีลธรรม หรือหลักจริยธรรม แต่ก็เป็นสิ่งที่นักบริหารพึงเข้าใจ เพราะคนอื่นๆ องค์การอื่น ๆ เขาอาจใช้อำนาจ และวิธีการเช่นใดในการดำเนินการ เพื่อจะนำองค์การไปสู่ความสำเร็จ การรับรู้ไว้ หรือเรียนรู้และเข้าใจไว้จึงเป็นความจำเป็นสำหรับการบริหารงานองค์การสมัยใหม่ ที่ต้องเกี่ยวข้องกับอำนาจ โดยเฉพาะในมิติทางการเมือง ความขัดแย้ง และการแก้ปัญหาความขัดแย้งในองค์กร แนวทางของมาเคียเวลลี คือเป้าหมายเป็นเรื่องที่สำคัญมาก การจะรวบรวมบ้านเมืองเพื่อให้เป็นปึกแผ่นหยุดการรบราฆ่าฟันกันนั้น วิธีการไม่สำคัญว่าจะนำไปสู่ความสำเร็จได้อย่างไร แต่ท้ายที่สุดมันจะนำมาซึ่งความสำเร็จ ดังนั้นวิธีการที่จะขึ้นสู่อำนาจนั้น บางครั้งอาจหมายถึงการลอบสังหารฝ่ายตรงกันข้ามก็ได้

ในแนวคิดของมาเคียเวลลีเป้าหมายสำคัญกว่าวิธีการ ภาษาอังกฤษมีคำว่า “The ends justify the means.” เป้าหมายเป็นเครื่องกำหนดว่า จะใช้วิธีการอย่างไร นั้นหมายความว่า วิธีการนั้นจำเป็นต้องยืดหยุ่น ปรับเปลี่ยนได้ เพื่อให้ได้บรรลุเป้าหมาย “The ends justify the means.” วลีนี้มีความหมายว่า ในบางครั้ง สิ่งที่มีศีลธรรมบางทีก็มีความจำเป็นเพื่อให้สามารถบรรลุผลทางศีลธรรม และในบางครั้งการกระทำบางอย่างที่มีศีลธรรม หรือมีความไม่ถูกต้องนัก ก็ได้เป็นสิ่งที่ดีตัดสิน แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ การกระทำเหล่านั้นมันทำให้เราดำเนินไปสู่การบรรลุเป้าหมายที่เป็นสิ่งที่ถูกต้องได้หรือไม่อย่างไร

สาระสำคัญของ THE PRINCE คือ การแสวงหาและรักษาไว้ซึ่งอำนาจการปกครอง โดยไม่คำนึงถึงศีลธรรม ความคิดทางการเมืองอยู่บนสมมุติฐานในการมองมนุษย์ว่ามีธรรมชาติอย่างไร ซึ่งมุมมองในหนังสือเล่มนี้มองว่า มนุษย์มีความมอกตัณยู โลเล ซ่อนเร้น โลกโมโทสัน กลัวความตาย ฯลฯ และผู้ปกครองควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. มองโลกตามความเป็นจริง
2. มีคุณสมบัติสมกันระหว่างสิ่งใดกับสุนัขจิ้งจอก คือ เป็นหลักในทุกสิ่งที่เป็นศูนย์กลางของอำนาจ เข้มแข็ง เห็นแก่ตัว อยู่เหนือคนอื่นทั้งความคิดและจิตใจ ไม่ใช่ความกรุณาในทางที่ผิด ต้องพร้อมใช้ความโหดร้าย เด็ดขาดเพียงคนบางคน แต่การปกป้องสังคมเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด
3. ต้องทำให้ผู้อื่นทั้งรักทั้งกลัว แต่ถ้าทำเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง จะต้องเลือกทำให้กลัว เพราะ ธรรมชาติของมนุษย์ กล้าล่วงเกินคนที่ตนเองรักได้มากกว่าคนที่ตนเองกลัว การทำให้คนรักขึ้นอยู่กับจิตใจภายในของคนผู้นั้น แต่การทำให้กลัวขึ้นอยู่กับตัวเอง การสร้างความกลัวต้องไม่ทำให้เกิดความเกลียดชัง โกรธแค้น เพราะจะนำไปสู่การคิดร้ายต่อผู้ปกครอง ดังนั้นจึงมีวิธีการป้องกันไม่ให้คนอื่นโกรธ ด้วยการไม่ละเมิดทรัพย์สินของราษฎร และผู้อื่น และการไม่ล่วงเกินเกียรติยศและครอบครัวของผู้อื่น “คนเราพ่อตายแม่ตายไม่นานก็ลืม แต่ถ้ามีใครมาละเมิดสิทธิของเรา เราไม่มีวันที่จะลืม”

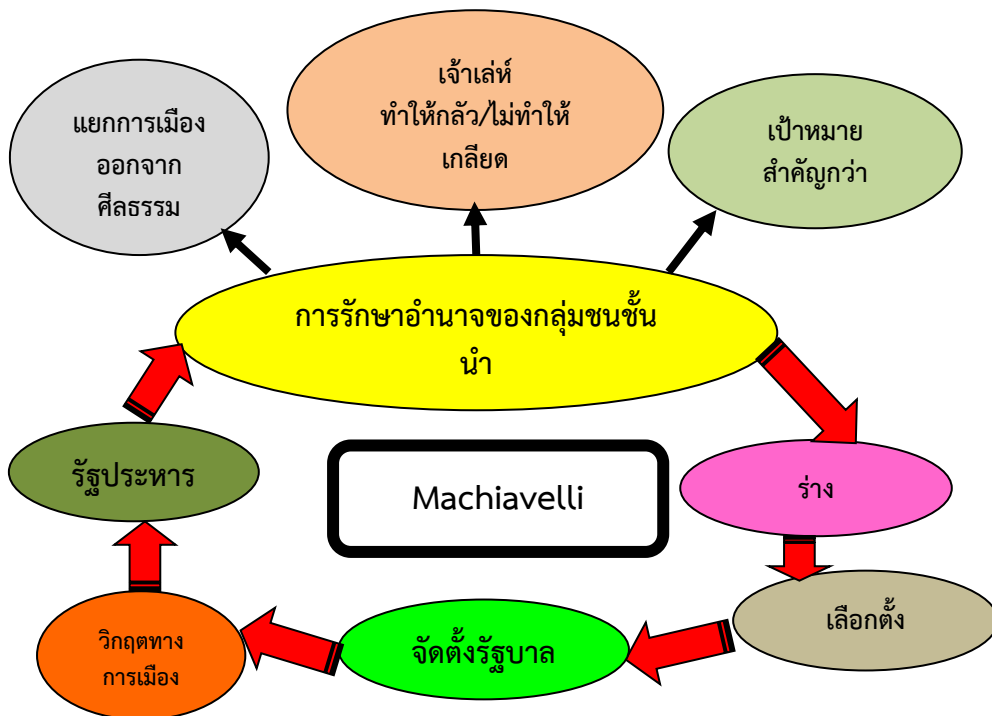
มาเคียเวลลีเองได้วิพากษ์ศาสนจักรซึ่งสุดแสนจะฉ้อฉลมาตั้งแต่ยุคกลางจนมาถึงยุคของเขานั้นคือยุคฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม ดังนั้นศาสนาจึงไม่ใช่ความกลัวต่อพระเจ้าหากแต่เป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวสำหรับประชาชนให้ประพฤติตัวดี มีศีลธรรมและยังมีความมุ่งมั่นพร้อมใจในการปกป้องนครจากศัตรู เจ้าผู้ปกครองควรที่จะสนับสนุนศาสนาเพื่อเป็นการดำรงไว้ซึ่งอำนาจของตัวเอง เมื่อมนุษย์และรัฐเต็มไปด้วยความชั่วร้าย แย่งชิงอำนาจและผลประโยชน์กัน มาเคียเวลลีจึงให้ความสำคัญกับการทำสงครามอย่างมาก สงครามเป็นสิ่งที่เจ้าผู้ปกครองต้องศึกษาไว้ให้ดี ต้องทำให้นครของตนมีกองทัพอันยิ่งใหญ่ หรืออย่างน้อยตัวนครต้อง มีความแข็งแรง สามารถปกป้องและพึ่งพิงตัวเองได้โดยไม่ต้องพึ่งทหารรับจ้างและทหารจากรัฐอื่น ซึ่งอาจทำให้อำนาจของเจ้าผู้ปกครองนครต้องสูญเสียไป เจ้าผู้ปกครองควรจะมีที่ปรึกษาหลายคนเพราะคนเหล่านั้นย่อมให้ข้อเสนอแนะที่แตกต่างตามแต่สัณฐานและผลประโยชน์ของตน ดังนั้นเจ้าผู้ปกครองควรจะครุ่นคิดให้ถ่องแท้ มาเคียเวลลีเห็นว่าเจ้าผู้ปกครองควรมีเจตจำนงที่มีความเป็นอิสระในการตัดสินใจบริหารราชการด้วยตัวเอง ถึงเขาจะมีฝีมือความรู้ความสามารถแต่ก็ยังต้องพึ่งชะตาฟ้าลิขิตที่หาความแน่นอนไม่ได้เป็นตัวกำหนดชะตาของตนและรัฐเสียครั้งหนึ่ง ดังนั้น เจ้าผู้ปกครองจึงควรที่จะปรับเปลี่ยนและหยิบฉวยลิขิตฟ้านั้นเพื่อเป็นประโยชน์แห่งตน

จากการศึกษาวิเคราะห์แนวคิดทางการเมืองของมาเคียเวลลี ผู้เขียนมองว่า ความจริงในบริบททางการเมืองของสังคมแต่ละประเทศ กลุ่มชนชั้นนำทางการเมือง (Political Elite) จะดำเนินกิจกรรมทางการเมืองได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่จริงได้อย่างไรนั้น แนวคิดทางการเมืองของมาเคียเวลลี กลุ่มชนชั้นนำทางการเมือง (Political Elite) ที่จะประสบความสำเร็จจะต้องแยกการเมืองออกจากศาสนา เนื่องจากความดีงามและความถูกต้องตามอุดมคติทางศาสนา ศีลธรรม คุณธรรมจริยธรรม เป็นคนละเรื่องกับระบบการเมืองการปกครอง การเมืองเป็นเรื่องของอำนาจและผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้อง และธรรมชาติของมนุษย์ก็ไม่ได้ยึดปฏิบัติตามหลักการทางศาสนาอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นความถูกต้องตามหลักศาสนากับความถูกต้องตามหลักคิดทางการเมืองไม่จำเป็นจะต้องเป็นสิ่งที่เหมือนกัน ก็ได้ บางครั้งมนุษย์ทำผิดศีลธรรมแต่ไม่ผิดกฎหมายหรือทำผิดกฎหมายแต่ไม่ผิดศีลธรรม เช่น การพูดโกหกหลอกลวงผิดศีลธรรมแต่ไม่ผิดกฎหมาย, การขับรถไม่สวมหมวกนิรภัยเป็นการกระทำผิดกฎหมายแต่ไม่ผิดศีลธรรม เป็นต้น มาเคียเวลลี จึงเห็นว่าในบริบทของโลกแห่งความเป็นจริง ระบบการเมืองจะต้องแยกออกจากหลักศาสนาให้ชัดเจน กลุ่มชนชั้นนำทางการเมือง (Political Elite) จะต้องมีความสัมพันธ์ผสมกันระหว่างสิ่งใดกับสุนัขจิ้งจอก ประพฤติปฏิบัติตนให้ผู้อื่นทั้งรักทั้งกลัวไปพร้อมๆ กัน เป้าหมายสำคัญกว่าวิธีการคือจะต้องทำทุกวิถีทางโดยไม่ต้องคำนึงถึงวิธีการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายอันจะได้มาซึ่งอำนาจและผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้องในทางการเมือง

องค์ความรู้ใหม่

Concept Mapping : Machiavelli Model เป็นกรอบอธิบายปรากฏการณ์ทางการเมืองหรือพัฒนาการทางการเมืองของประเทศไทยในปัจจุบัน (2566) ภายใต้การนำของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรี ในห้วงระยะเวลา 9 ปีที่ผ่านมา ผู้เขียนมองว่ากลุ่มอนุรักษนิยม (อำนาจนิยม) ใช้แนวคิดของมาเคียเวลลี เพื่อรักษาอำนาจและผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้องไว้หลังการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการทั่วไป เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2566 ที่ผ่านมา ซึ่งพรรคการเมือง ฝ่ายเสรีนิยม (ประชาธิปไตย) ได้รับคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของสภาผู้แทนราษฎร ฝ่ายอนุรักษนิยมมีความพยายามที่จะแยกการเมืองออกจากศีลธรรม (ไม่ต้องมีศีลธรรม) มีกลยุทธ์ทำให้ฝ่ายเสรีนิยมกลัวด้วยการบังคับใช้กฎหมาย ใช้อำนาจรัฐและองค์กรอิสระเป็นเครื่องมือในการทำลายล้าง และมีเป้าหมายเป็นสำคัญคือการจัดตั้งรัฐบาล โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าการได้มาซึ่งอำนาจนั้นจะได้มาด้วยวิธีการใดก็ตามเพื่อการรักษาอำนาจหรือการสืบทอดอำนาจ มีความพยายามที่จะสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองที่สนับสนุนระบอบการปกครองที่ตนเองต้องการ เพื่อให้ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศยอมรับระบอบการปกครองประชาธิปไตย

แบบไทยๆ อันเป็นการสร้างความชอบธรรมให้กับผู้ปกครองหรือกลุ่มชนชั้นนำทางการเมือง (Political Elite) ที่กำลังเป็นอยู่ตามวิถีทางประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ในปัจจุบัน ตามตัวแบบดังภาพที่ 1

ภาพที่ 2 ตัวแบบ Machiavelli Model

สรุป

สรุปแนวความคิดมาเคียเวลลี (Niccolo Machiavelli) : การเมืองเป็นเรื่องของ ศาสตร์และศิลป์ในการรักษาอำนาจ การสร้างเอกภาพทางการเมือง สร้างความมั่นคงในการปกครองให้มีความสงบเรียบร้อย จะต้องแยกศีลธรรมออกจากการเมือง เพราะอำนาจย่อมแสดงถึงความชอบธรรมของวิธีการใดก็ได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงศีลธรรม จริยธรรมและความถูกต้อง ดังคำกล่าวที่ว่า “เจ้าผู้ปกครองจะต้องเป็นทั้งสิงโตและ หมาจึงจอกควบคู่กัน เนื่องจากสิงโตไม่อาจปกป้องตัวเองจากกับดักได้ และหมาจึงจอกไม่อาจป้องกันตัวเองจากหมาป่าได้ ดังนั้นผู้ปกครองจะต้องเป็นทั้งหมาจึงจอกในการระแວดระวังกับดัก และเป็นสิงโตเพื่อที่จะทำให้หมาป่ากลัว” นักการเมืองหรือผู้นำทางการเมืองบางท่านอาจนำหลักการและแนวคิดปรัชญาทางการเมืองดังกล่าวของมาเคียเวลลีมาประยุกต์ใช้เพื่อการรักษาอำนาจของตน มีนักวิชาการและนักบริหารหลายท่าน ได้กล่าวไว้ว่า “สิ่งที่บริหาร

จัดการยากที่สุดคือมนุษย์ เพราะมนุษย์ไม่ใช่เครื่องจักร มนุษย์มีการแสดงออกที่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์ เหตุการณ์ อารมณ์และสิ่งเร้าที่มากระตุ้น”การบริหารจัดการที่มีความละเอียดรอบคอบและไม่ยืดหยุ่น จึงเป็นหนทางที่ดีที่สุดเพื่อที่จะสร้างกรอบแนวทางการปฏิบัติอย่างเป็นระบบระเบียบและมีแบบแผน ดังที่ มาเคียเวลลีกล่าวไว้หลาย ๆ ข้อด้วยกัน ในภาพรวมตามแนวคิดปรัชญาทางการเมืองของมาเคียเวลลี คือ ผู้ปกครองจะต้องมองโลกตามความเป็นจริง มีคุณสมบัติสมกันระหว่างสิ่งที่ได้กับสิ่งที่จ้องจอก ทำให้ผู้อื่นทั้งรักทั้งกลัว แต่ถ้ามีทางเลือกให้กระทำเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ผู้ปกครองก็ต้องเลือกทำให้ผู้อื่นกลัวมากกว่าให้ผู้อื่นรัก เพราะธรรมชาติของมนุษย์ กล่าวที่จะกระทำกับบุคคลที่ตนเองรักได้มากกว่าบุคคลที่ตนเองกลัว การทำให้ผู้อื่นรัก ขึ้นอยู่กับจิตใจภายในของบุคคลผู้นั้น แต่การทำให้ผู้อื่นกลัวขึ้นอยู่กับตัวผู้ปกครองเอง การสร้างความกลัวจะต้องไม่ทำให้เกิดความเกลียดชัง โกรธแค้น เพราะจะนำไปสู่การคิดร้ายต่อผู้ปกครอง

จากการวิเคราะห์แนวคิดทางการเมืองของมาเคียเวลลี ผู้เขียนเห็นว่าประชาชนส่วนใหญ่ในปัจจุบัน มองว่าการปกครองในระบบประชาธิปไตยเป็นระบอบการปกครองที่ดีที่สุด หรือเป็นระบอบการปกครองที่เลวร้ายที่สุด ซึ่งเป็นการปกครองของประชาชน โดยประชาชนและเพื่อประชาชน ตลอดจนเป็นหลักในการดำเนินชีวิตของคนในสังคมที่มีความต้องการอยู่ร่วมกันโดยสันติภาพ ภายใต้แนวคิดที่ว่าคนเราเกิดมา เท่าเทียมกัน มีอิสระทางความคิดมีสิทธิและเสรีภาพเสมอภาคเท่าเทียมกันในทุก ๆ เรื่องซึ่งไม่กระทบสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น รวมทั้งการได้รับความคุ้มครองและโอกาสที่จะได้รับการบริการในด้านต่าง ๆ ตามกฎหมายจากภาครัฐ แม้การปกครองระบอบประชาธิปไตยจะดูสวยงามและเป็นสากลในลักษณะเสรีประชาธิปไตย โดยยึดหลักเสียงข้างมากและเคารพเสียงข้างน้อย แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นภายใต้กรอบแนวคิดหลักของ Democracy ก็ยังมีแนวคิดทางการเมืองที่มีลักษณะของการแสวงหาอำนาจและผลประโยชน์ ตามแนวคิดทางการเมืองของมาเคียเวลลี ซ่อนอยู่ในนั้นเพื่อต้องการรักษาอำนาจของกลุ่มชนชั้นนำ (Elite) ไว้ด้วยเช่นกัน เนื่องจากธรรมชาติของมนุษย์มีความรัก โลภ โกรธ หลง และมีความเห็นแก่ตัว มีความต้องการไม่มีที่สิ้นสุดอยู่ในตัวเอง กลุ่มชนชั้นนำทางการเมือง(Political Elite)ก็คือมนุษย์ที่มีความต้องการตามทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) คือ 1. มีความต้องการทางด้านกายภาพ(Physiological Need) 2. มีความต้องการทางด้านความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต(Safety, Security Need) 3. มีความต้องการความรักหรือการเป็นเจ้าของ (Love, Sense of Belongings Need) 4. มีความต้องการความเคารพ ยอมรับนับถือ (Esteem Need) 5.ความต้องการบรรลุเป้าหมายสูงสุดหรือความสมบูรณ์ของชีวิต (Self-actualization Need)

เพราะฉะนั้นด้วยแนวคิดของมาเคียเวลลีที่ว่า “เจ้าผู้ปกครองจะต้องทำทุกวิถีทางในการรักษาอำนาจของตนนั้น ไม่ว่าจะเป็นนักการเมืองที่มาจากการเลือกตั้งตามแนวทางในระบอบประชาธิปไตย หรือมาจากการรัฐประหารก็ตาม ผู้เขียนมองว่าเป็นการมุ่งแสวงหาอำนาจและผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้อง อีกทั้งยังรวมถึงการรักษาอำนาจนั้นไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่มีคุณธรรม จริยธรรม ไม่มีมิตรแท้และศัตรูที่ถาวรในทางการเมือง ทำทุกวิถีทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและการรักษาอำนาจในการเป็นผู้ปกครองของตนเองนั้นไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ จะเห็นได้ว่าบรรดานักการเมืองทั้งหลายหรืออาจจะรวมถึงผู้บริหารของหน่วยงานภาครัฐ จะมีพฤติกรรมตามแนวคิดทางการเมืองของมาเคียเวลลีอยู่หลายประการด้วยกัน ถึงแม้ว่านักการเมืองหรือผู้บริหารเหล่านั้นอาจจะไม่เคยศึกษาหนังสือเรื่อง “เจ้าผู้ปกครอง” ของมาเคียเวลลีมาก่อนก็ตาม ดังนั้นมาเคียเวลลีจึงถูกมองจากสายตาของคนส่วนใหญ่ว่าเป็นนักปรัชญา ที่แสนชั่วร้าย ปัจจุบันมีนักวิชาการหลายท่านที่ออกมาให้เหตุผลสนับสนุนแนวคิดทางการเมืองนี้ว่า ในความเป็นจริงแล้วนักปรัชญาชาวอิตาลีผู้นี้มุ่งเน้นไปที่เรื่องของเสถียรภาพของรัฐหรือเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตัวของผู้ปกครอง เพียงแต่เขามองธรรมชาติของมนุษย์ในแง่ร้ายหรือมองในเชิง Negative เท่านั้น นอกจากนี้ยังมีหนังสือของมาเคียเวลลีที่ไม่ค่อยมีผู้สนใจศึกษาก็คือ Discourses on Livy (ชื่อเต็มคือ Discourses on the First Ten Books of Titus Livy) ที่มาเคียเวลลีกลับไปศึกษาลักษณะการเมืองการปกครองของอาณาจักรโรมัน อันเป็นสิ่งที่แสดงถึงความศรัทธาในเรื่องของการปกครองแบบสาธารณรัฐ (Republic) ซึ่งเป็นรัฐบาลที่ได้มาจากการมีส่วนร่วมของประชาชนในระดับรากหญ้าอันมีลักษณะเป็นประชาธิปไตย ซึ่งแตกต่างกับ “เจ้าผู้ปกครอง” ที่เน้นการปกครองจากบุคคลเพียงคนเดียว เขาจึงเป็นนักปรัชญาที่มี 2 แนวคิดคู่แฝด ควบคู่กันกันไป สำหรับหนังสือเรื่อง Discourses on Livy นั้น มาเคียเวลลีกลั่นกรองออกมาจากแนวความคิดในเชิงอุดมคติ แต่ THE PRINCE “เจ้าผู้ปกครอง” เป็นหนังสือที่ทำให้มาเคียเวลลีกลายเป็นบิดาแห่งวิชารัฐศาสตร์ยุคใหม่เพราะทฤษฎีทั้งหลายในเนื้อหาของหนังสือได้มาจากการสังเกตการณ์หรือประสบการณ์ของตนเอง ในขณะที่แนวคิดทางการเมืองที่ผ่านก่อนนั้น เป็นการใช่วิธีการคิดคาดคะเนความน่าจะเป็น ประกอบกับสถานการณ์ความเป็นจริงก็ไม่เชิง แต่จะเน้นไป ในเรื่องของอุดมคติหรือสิ่งที่มันเป็นนามธรรมมากจนเกินไป

จากปรากฏการณ์ทางการเมืองหรือพัฒนาการทางการเมืองของประเทศไทยในปัจจุบัน (2566) ภายใต้การนำของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรีในห้วงระยะเวลา 9 ปีที่ผ่านมา ผู้เขียนมองว่ากลุ่มอนุรักษนิยมใช้แนวคิดของมาเคียเวลลี เพื่อรักษาอำนาจและผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้องไว้หลังการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการทั่วไป เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2566 ที่ผ่านมา ซึ่งพรรคการเมืองฝ่ายเสรีนิยม

(ประชาธิปไตย) ได้รับคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของสภาผู้แทนราษฎร พรรคการเมืองฝ่ายอนุรักษนิยม(อำนาจนิยม)มีความพยายามที่จะแยกการเมืองออกจากศีลธรรม มีกลยุทธ์ทำให้ฝ่ายตรงข้ามกลัวด้วยการบังคับใช้กฎหมายใช้องค์กรภาครัฐและองค์กรอิสระเป็นเครื่องมือในการทำลายล้าง และมีเป้าหมายเป็นสำคัญคือการจัดตั้งรัฐบาล โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าการได้มาซึ่งอำนาจนั้นจะได้มาด้วยวิธีการใดก็ตามเพื่อการรักษาอำนาจหรือการสืบทอดอำนาจ มีความพยายามที่จะสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองที่สนับสนุนระบอบการปกครองที่ตนเองต้องการ เพื่อให้ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศยอมรับระบอบการปกครองประชาธิปไตยแบบไทย ๆ อันเป็นการสร้างความชอบธรรมให้กับผู้ปกครองหรือกลุ่มชนชั้นนำทางการเมือง (Political Elite) ที่กำลังเป็นอยู่ตามวิถีทางประชาธิปไตยแบบไทยๆ ในปัจจุบัน ท่านผู้อ่านที่สนใจศึกษาแนวคิดของมาเคียเวลลี โดยเฉพาะในเรื่อง THE PRINCE “เจ้าผู้ปกครอง”ว่ามีอิทธิพลต่อระบบการเมืองหรือนักการเมืองของไทยมากน้อยเพียงใด ผู้เขียนจะศึกษาค้นคว้าเทียบเคียงปรากฏการณ์ทางการเมือง พฤติกรรมของนักการเมืองหรือกลุ่มชนชั้นนำทางการเมืองของไทยมานำเสนออีกครั้ง ซึ่งแนวคิดของมาเคียเวลลีนี้ผู้เขียนหวังว่าอาจจะมียุทธศาสตร์สำหรับผู้อ่านในการนำไปประยุกต์ใช้ในการบริหารงานในองค์กรหรือเพื่อการศึกษาวิเคราะห์พัฒนาการทางการเมืองของไทยในโอกาสต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- คำนวล คำณิ. (2547). *ปรัชญาการเมือง*. ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ธีระวิทย์. (2523). *สถาปนิกผู้สร้าง ทฤษฎีการเมืองตะวันตก จากแม็คคีเอเวลลีถึงรูสโซ*. กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์.
- วอร์เบอร์ตัน ไนเจล. (2556). *ประวัติศาสตร์ปรัชญา ฉบับ กะทัดรัด*. (ปราบดา หยุ่นและรติพร ชัยปิยะพร, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: สำนักหนังสือไต้ฝุ่น. (ต้นฉบับ พิมพ์ ค.ศ. 1962)
- สมบัติ จันทรวงศ์, (2551). *เจ้าผู้ปกครอง = The Prince / Niccolo Machiavelli*. กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- อนุพงศ์ เจริญคุณ. (2554). *ปรัชญาการเมือง(Political Philosophy)*. สืบค้น 28 สิงหาคม 2565 จาก , <http://www.wanupong.blogspot.com/2011/11/political-philosophy.html>
- อรรถสิทธิ์ เมืองอินทร์. (2559). *Niccolo Machiavelli ศาสดาของนักการเมืองทั่วโลก*. สืบค้น 19 พฤษภาคม 2565, จาก <https://blogazine.pub/blogs/atthasit-muangin/post/5722>

อังกอร์, ไมล์ เจ., (2557). *มาเคียแวลลี เจ้าทฤษฎีการเมืองสมัยใหม่*. (ศิริรัตน์ ณ ระนอง, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: มติชน.

Michael, W. (2007). *Machiavelli, A Man Misunderstood*. London: Abacus.

Nelson, B.W. (2016). *What tactics from Machiavelli's "The Prince" are commonly used in modern business*. Retrieved May 19, 2022, From [http://www.quora.com /Niccolò Machiavelli: What tactics from Machiavelli's "The Prince" are commonly used in modern business?](http://www.quora.com/NiccolòMachiavelli:WhattacticsfromMachiavelli'sThePrincearecommonlyusedinmodernbusiness?)

Niccolo Machiavelli. (1950). *The Prince and The Discourses*. Introduction by Max Lerner. New York: Modern Library.